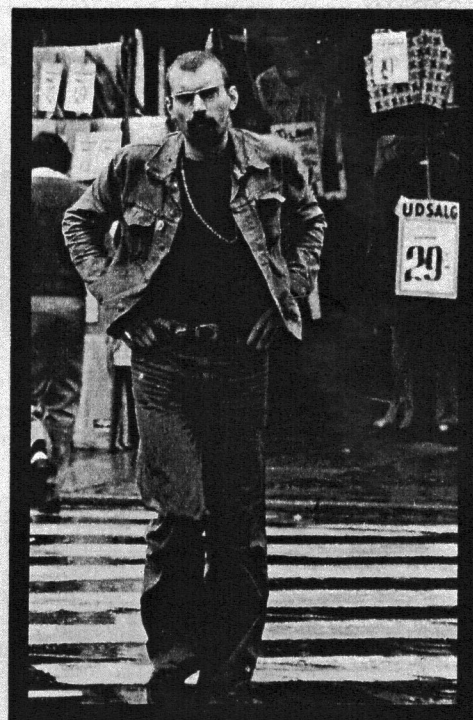

STRØØ(G) TANKER AF DAN TURÉLL

Det er nok lidt tåbeligt det her, men tåbelighed har ofte – som De måske har bemærket – en ligefrem smertende sandhed i sig.

Spøg til side og hofter fat: Jeg har en lille leg kørende. Forstår De, tit når jeg går ned ad Strøget – eller en anden stor gade, men helst Strøget, hvor man ikke blir så meget distraheret af busser og biler og (i mit tilfælde især) motorcykler – så leger jeg den leg, at jeg siger til mig selv, meget indtrængende, at *i dag* går *Hun* på Strøget. *Hun*, altså, Den Eneste Ene fra al tids og alle historiers myter, *Hende* der fra tidernes hostende morgen af hæse hekse og truende troldmænd er bestemt for mig (og omvendt) – *Hun* går *i dag* på Strøget, i denne time, efter at have gemt sig i Tibet (eller på Irland, måske) i alle disse år – og i denne time har jeg altså chancen, *nu*. Om et øjeblik kan jeg møde hende, og så vil hun sikkert udsætte sin planlagte vidererejse til London, eller jeg vil tage med og vi vil leve lykkeligt til vores dages ende.

Så går jeg omhyggeligt og koncentreret og gransker alle Strøgets ansigter og kroppe og leder efter den særlige vibration der er *Hende* – det specielle skæve smil hun vil have i øjenkrogene, denne helt personlige gang, dette pludselige glimt af noget indlysende overjordisk . . . Jeg kan ikke vide hvad det er, men det er givet der vil være *noget* der

skinner med det samme, og jeg sér efter, jeg inspicerer med usvækket opmærksomhed (og uden at mit udtryk forråder det) som en paranoid paskontrollør hele vejen fra Rådhuspladsen til Kgs. Nytorv.

Det er en god leg. Den har noget forbandet virkeligt ved sig, og den fænger hver gang lige meget hvilken udgave man tager den i. Jeg mener: Hvis du er en mand så prøv at forestille dig hver eneste kvinde du sér som din kone (din underbevidsthed gør det alligevel), hvis du er en kvinde som din mand – eller som søster, bror, far, mor, barn, boss, håndlanger, én-gangs-elsker, hvad som helst. Det kan ikke undgå at lære dig noget, f. eks. noget om hvad du er ude på eller hvad du bilder dig ind. Og du sér meget mere når der er noget at sé efter. Du sér også mere *andet* end dét du sér efter.

Men selvfølgelig, man blir tit distraheret i sine små spil – og ofte af andre spil. Sidst jeg gik ned ad Strøget kom jeg pludselig til at sé ned på folks fødder. Kors, hvor var de komiske! Mand, de vraltede som ænder, og de vablede som bjørne og tumlede som pingviner og gangulerede som gæs. Der var ingen af dem der gik som et menneske burde gå – og til sidst var det umuligt at forestille sig hvordan mennesker gik.

Og pludselig, efter at have stirret på fødder en halv times tid, var jeg

langt væk. Og jeg måtte spørge mig selv – ligesom engang da jeg ved et seriøst politisk møde pludselig var begyndt kun at sé på folks røve og derefter intet kunne tage seriøst længere (jeg havde lige læst den franske bøsse Jean Genet, og hans beskrivelse af røve, jeg siger Dem –) – jeg måtte spørge mig selv hvordan man nogen sinde havde kunnet tage disse dyr alvorligt. Disse mennesker med deres daskende lemmer, disse gnirkende gargoyler, disse komiske kompagnier af kvæg – hvordan skulle man nogen sinde mere kunne elske dem, hade dem, begære dem, slå tiden ihjel med dem – med de latterlige fødder, eller røve, eller hvad som helst man koncentrede sig længe nok om? (et held du ikke kom forbi lige da, lille Skat. Eller gjorde du?)

Mærkeligt øjeblik, umuligt at vende tilbage til . . . Og på hjemvejen, over Rådhuspladsen og ned ad Vesterbrogade og midt i myldretidsfærdslen igennem Istedgade, slog det mig så hvor *sårbare* kroppe dog er, mennesker dog er . . . Der går de alle sammen så sikkert, tænkte jeg, de går så trygt og roligt – men bare en smule projektil-formet letmetal eller en kvik kniv fra en forbipasserende galnings inderlomme, og det kan være forbi for altid. Så tryk, så blød – så ryk, så død. Stakkels svage kroppe! Jeg var lige ved at standse én for at fortælle den det.